

Lovforslaget sattes til Forhandling.

Forsvarsministeren (Klaus Berntsen):

Det foreliggende Lovforslag, der er vedtaget i Folketinget, er enslydende med det Forslag, der i Fjor blev fremsat om samme Emne, vedtaget af begge Rigsdagens Ting og senere ophøjet til Lov, gældende indtil indeværende Aars Udgang. Lovforslaget gaar i al Korthed ud paa at bemyndige Forsvarsministeren til i Aaret 1922 at gøre Afgivelser fra de almindelige Bestemmelser i Hærloven om Indkaldelser og Uddannelse, og Hensigten dermed er for det første at opretholde det Antal uddannede Soldater, som hidtil har garnisoneret i de sønderjydske Landsdele, og som udgør for Fodfolkets Vedkommende 550 menige og for Rytteriets Vedkommende 50 menige; baade Regeringen og de civile Myndigheder i Sønderjylland ønsker, at denne Styrke maa bevares endnu i Aaret 1922. Dernæst gaar Forslaget ud paa at bemyndige Forsvarsministeren til at indkalde et mindre Antal Fodfolksrekrutter end foreskrevet i Hærlovens § 10. I Hærloven foreskrives, at der hvert Aar skal uddannes 7 900 Mand af Fodfolket, og Lovforslaget gaar nu ud paa, at dette Tal reduceres til 4 575, saaledes at hver af de Fodfolksbatailloner, der skal uddanne Rekrutter, faar et Rekrutantalt af 220 Mand, hvad der ikke er mere end til 2 Kompagnier. For at disse Folk kan faa en forsvarelig Uddannelse, bestemmer Lovforslaget ligesom i Fjor, at der skal indkaldes 440 Arbejdssoldater til at overtage de Bestillinger, som skal varetages med Hensyn til Forplejning, i Munderingskamre o. s. v. Bekostningen ved disse Indkaldelser er opgjort til 2,8 Mill. Kr. i Overensstemmelse med det Beløb, der er medgaaet i det foregaaende Aar, men med de nedadgaaende Priser vil Bekostningen for Aaret 1922 sikkert kunne indskrænkes til 2,6 Mill. Kr. Jeg anbefaler Lovforslaget til det høje Tings Velvillie og til at nyde hurtig Fremme, idet den gældende Lov udløber den 1. Januar, ligesom det er af Betydning, at de Mænd, der skal indkalde til Tjeneste i Sønderjylland, faar nogenlunde rimelig Tid til at indrette sig derefter.

Maegaard: Jeg skal paa mit Partis Vegne anbefale det foreliggende Lovforslag til hurtig og uforandret Vedtagelse her i Tinget. Vi har baade under den nuværende og den tidligere Forsvarsminister behandlet Lovforslag her i Tinget af

ganske samme Indhold, og Begrundelsen af disse Lovforslag har været den samme som Begrundelsen af det foreliggende, baade med Hensyn til den Sikringsstyrke, om jeg saa maa sige, som ønskes opretholdt i de sønderjydske Landsdele, og med Hensyn til Formindskelsen af den Styrke, der aarlig skal indkaldes til Uddannelse ved Rekrutbataillonerne. Begrundelsen er, som det fremgik af den højtærede Forsvarsministers Udtalelser, i begge Henseender ganske den samme i Aar som tidligere, og jeg finder derfor ikke nogen Anledning til at komme nærmere ind paa Lovforslagets enkelte Bestemmelser. Jeg vil kun tilføje, at det selvfølgelig ikke er med Glæde, at vi fra vort Partis Side Aar efter Aar gaar med til Afholdelsen af Udgifter til Opretholdelse af denne Sikringsstyrke i Sønderjylland. Vi er klare over, at det vilde være heldigere for alle Parter, hvis denne Udgift kunde undgaaes. Men saa længe Forholdene ligger, som de gør, mener vi, at det er vor Pligt at afholde disse Udgifter. Ved Overtagelsen af de sønderjydske Landsdele har vi paataget os forskellige Forpligtelser, deriblandt ogsaa Forpligtelsen til, saa vidt det er gørligt, at sørge for at bevare Ro og Orden ved Grænsen. Jeg skal derfor, som sagt, anbefale Forslaget til hurtig og velvillig Behandling.

Jørgen Møller: Selv om jeg i det foreliggende Spørgsmaal ser bort fra alle Principper og Partistandpunkter, saa kommer jeg ikke bort fra den faste Overbevisning, at disse ekstraordinære Indkaldelser til Sønderjylland er ret overflødige, og at de Penge, som anvendes hertil, kunde have været anvendt paa en bedre og mere nyttig Maade.

Da Forslaget var til Behandling i Folketinget, udtalte det ærede Medlem af Folketinget Hr. Refshauge, at det for den sønderjydske Befolknings Skyld ikke var nødvendigt at have en ekstraordinær Styrke; naar han alligevel ønskede den opretholdt, var det med Henblik paa vor sydlige Nabo. Han nævnte et Eksempel paa, hvorledes man i Flensborg havde forsøgt at storme Kasernen, at der altsaa var Tegn til Uroligheder. Jeg maatte, da jeg hørte disse Udtalelser, uvilkaarlig spørge mig selv: Mon der i Sønderjylland skulde være et eneste Menneske, der i Virkeligheden frygter, at disse Uroligheder, der er af rent økonomisk Natur, skal brede sig, og at disse Mennesker virkelig skulde gaa over